

[Preben Møller Hansen]

Dertil kommer yderligere hans bemærkning, at han hellere vil have et rigshospital mere. Nu koster det betydelig mere at bygge et rigshospital. Det, det drejer sig om, er, at selve driften altså koster knap 2 mia kr.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Til hr. Preben Møller Hansen kan jeg sige, at det er korrekt, at det var nettotal, jeg nævnte om driften af Rigshospitalet. Det er så samtidig også en korrektion til hr. Henning Rasmussen. Men det, der for Fremskridtspartiet er det vigtigste – og jeg går ud fra, at hr. Preben Møller Hansen er enig i det, for Fælles Kurs har også en politik for afvikling af ventelisterne – er, at man får ventelisterne fjernet. Vi vil hellere drive et rigshospital mere, end vi vil bruge de penge, der i øjeblikket bliver brugt til Kulturministeriet.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Finanslovforslaget markerer regeringens ønske om at videreføre den økonomiske politik, der nu i nogle år har bragt det danske folk ind på en noget mere holdbar grund end den, vi befandt os på, da den socialdemokratiske regering nedlagde arbejdet i 1982.

Holdbarheden består i en bedre balance mellem nationalprodukt og samlet forbrug. Forbruget foretages dels af landets borgere rent privat, dels af det offentlige. En strid om forholdet mellem privat og offentligt føres efter gammel tradition mellem socialister og borgerlige, begge med forskellige isme-betegnelser. Denne strid har aldrig ført Kristeligt Folkeparti på barrikaderne. Vi er ikke bundet af nogen doktrin eller isme i det spørgsmål. Vi er meget afslappet over for spørgsmålet om, hvorvidt gartneren, der passer plejehjemmets have, skal være ansat af kommunen eller i et privat firma, blot haven bliver passet pænt og til en rimelig pris.

Det, der interesserer os, er det danske folks totale forbrug af varer og tjenester, de privat købte og de offentligt købte lagt sammen. Hvis ikke dette totale forbrug balancerer med vort samlede nationale produkt, opfører vi os som snyltere og nassere over for verdens befolkning. Det gjorde vi i nogle år under skiftende

socialdemokratiske og borgerlige regeringer. Nu har viljen til genopretning af betalingsbalancen været markeret fra næsten alle partier i flere år, og vi er ved at gøre klar til vending. Lad os så stå sammen om at realisere den gode vilje.

Det allerbedste ville naturligvis være at sætte nationalproduktet op, så vi får et pænt overskud af varer og tjenesteydelser at levere til udlandet til en rimelig og konkurrencedygtig pris. Det ville også nedsætte arbejdsløsheden kraftigt, hvis vi virkelig kunne forhøje vore eksporttal. Derfor har vi alle sammen et ansvar for, at vi kan levere varerne til en rimelig pris, så det største ansvar for, om arbejdsløsheden sættes ned, har i virkeligheden alle vi, der er i arbejde. Det er et spørgsmål om, hvor meget vi forlanger for at lave det, vi gør.

Hvad er så realiteterne? Ja, handelstallene har desværre ikke været tilfredsstillende, der har vist sig tendenser til svigtende eksport. Skal vi kunne sælge, er det nødvendigt at holde både lønninger, avancer og omkostninger nede. De fleste afgørelser vedrørende disse forhold træffes andre steder end i Folketinget. Men alligevel har regering og Folketing både direkte og indirekte stor indflydelse på både lønninger, avancer og omkostninger, og derfor har vi ansvar, og finanslovforslaget er udtryk for denne ansvarlighed.

Jeg vil særlig hæfte mig ved, at vi sidste år havde et overskud på statsfinanserne, og at de seneste skøn på grundlag af den vedtagne finanslov for 1987 og den foreslåede for 1988 viser et næsten balancerende offentligt udgiftsbudget i både 1987 og 1988. Denne forbedring i økonomien, som firkløverregeringen har oplevet, har sin rod i flere forhold: For det første den faste kronekurs, for det andet en stram offentlig udgiftspolitik og for det tredje indkomstpolicen. Desværre er indkomstpolicen med de sidste overenskomster på arbejdsmarkedet blevet svækket noget. På denne baggrund mener jeg, det er helt nødvendigt og meget positivt, at regeringen i denne folketingsamling tager initiativ til trepartsforhandlinger med det sigte at begrænse de nominelle lønstigninger fremover. Det glæder mig, at også Socialdemokraterne har vist vilje til at gennemføre sådanne forhandlinger.

En fortsat succes for regeringens økonomiske politik er helt afhængig af, at lønudviklin-